

صنعت و دانشگاه؛

همچنان به دنبال ارتباط!

سرمقاله

۱- حذف صفرها از پول ملی را می‌توان یکی از مهم‌ترین مصوبات هیئت دولت در ماه‌های اخیر دانست. آیا با حذف این صفرها، ارزش پول ملی افزایش می‌یابد؟ آیا با حذف صفرها از پول ملی، تورم کنترل می‌شود؟ آیا حذف صفرها از پول ملی به معنای پایان یافتن مشکلات عدیده اقتصاد ایران است یا در دهه‌های آتی باز هم به اجبار صفرهایی از پول ملی حذف خواهند شد و این چرخه تولید و حذف صفرهای بی‌ارزش ادامه خواهد یافت؟

اگرچه سیاستمداران و اقتصاد دانان، دیدگاه‌های موافق و مخالفی را در این خصوص مطرح کرده‌اند و این تصمیم را جهت تسهیل در عملیات حسابداری و مبادلات مالی و بانکی مفید دانسته‌اند اما تجارب مثبت و منفی سایر کشورها، بیانگر این واقعیت است که حذف صفر از پول ملی، آخرین مرحله از عملیات اصلاح سیستم‌های اقتصادی است چرا که ریشه اصلی بی‌ارزش شدن صفرهای پول رایج کشورها در میزان تورم آنها نهفته است و تا وقتی که تورم، کنترل نشده باشد؛ اصلاح این روند با حذف صفر از پول ملی بی‌فایده خواهد بود. در کشور ما نیز حذف صفر از واحد پول، سابقه تاریخی دارد؛ به طوری که اوایل دوره قاجار به جای هزار سکه یک دیناری، یک سکه هزار دیناری به نام «قران» ضرب کردند و به این ترتیب سه صفر از واحد پول حذف شد. در زمان ناصرالدین شاه نیز اسکناس هزار دیناری به نام «تومان» منتشر شد که به معنای حذف چهار صفر از پول قبلی یعنی دینار بود.

به هر حال امیدواریم این پایانی باشد بر حذف صفر از واحد پول ملی و با اصلاح ساختارهای اقتصادی و به جای حذف صفر از پول ملی، شاهد تقویت ارزش پول ملی کشور باشیم.

۲- برگزاری نشست مشترک میان دانشگاهیان و صنعتگران با هدف توسعه همکاری‌های مشترک یکی از رایج‌ترین جلسات مراکز علمی، آموزشی و پژوهشی کشور است که در سطوح مختلف از معاونت علمی و فناوری ریاست جمهوری و سطوح مدیریت ارشد وزارت علوم، تحقیقات و فناوری تا معاونت‌های پژوهشی و واحدهای ارتباط با صنعت دانشگاه‌های مختلف و عموماً با رویکرد جذب منابع صنعتی برای پیشبرد فعالیت‌های پژوهشی دانشگاه برگزار می‌شوند.

اواخر تیرماه نیز شاهد برگزاری نشست‌های مشابهی در صنعت نساجی بودیم که با شعار گسترش همکاری‌های فیما بین صاحبان صنایع نساجی کشور و دانشکده‌های مهندسی نساجی برگزار شد اما نکته قابل تأمل بررسی و تحلیل این ارتباط در سال‌های گذشته و ریشه‌یابی نقاط ضعف و قوت این ارتباط می‌باشد. محدودیت‌های واحدهای دانشگاهی در ارائه سرفصل‌های درسی در چارچوب مصوبات و قوانین حاکم بر وزارت علوم و عدم تناسب توانمندی دانش‌آموختگان دانشگاهی با نیازهای صنعتی، عدم امکان جذب و حضور صنعتگران در محیط‌های دانشگاهی و عدم فعالیت اساتید دانشگاهی در واحدهای صنعتی، فقدان صنعت ماشین‌سازی و تولید و توسعه تکنولوژی در کشور، نبود واحدهای تحقیق و توسعه و نوآوری، عدم باور به فعالیت‌های پژوهشی و تحقیقاتی، کمبود منابع مالی و عدم حمایت‌های جدی دولت از تحقیق و پژوهش، فقدان تجربه و الگوی موفق در حوزه ارتباط صنعت و دانشگاه، غفلت از ارزش افزوده ایجاد شده برای طرفین و نگاه‌های کوتاه‌مدت و مقطعی جهت کسب منافع در سال‌های گذشته، سبب شده این ارتباط در هیچ سطحی، شکل جدی و واقعی به خود نگیرد که امیدواریم با ریشه‌یابی مشکلات، شاهد ارتقای سطح همکاری‌های طرفین باشیم.

مدیرمسئول